

THE young idea

A STUDENT FORTNIGHTLY OF JAFFNA COLLEGE

FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. VI

Wednesday - 6th, August 1941

No. 7

SNORRISHNESS

—A. F. TANPOE

page

3

THE WAY TO HAPPINESS

—S. BALARAMAN

6

விதி விதித்த விதி

—ராஜா

10

எனக்குமாத்திரம் சொல்லு; ஒருவருக்கும் சொல்லமாட்டேன்

—தாமஸ்

11

காளத்தி சென்று கண்ணப்பரைக் கண்டோம்

—K. ஸ்ரீசுமணியார்

13

R. C. THAVARAJAH

N. S. RATNASINGHAM

English Editor.

Tamil Editor.

Eng. Editorial Board

Editor :

R. C. Thavarajah, Junior Inter Arts

Associate Editors :

K. Aiyadurai, Inter Arts

C. W. Paramsothy, Lond. Matric

Literary Section:-

S. Sivanathan Inter Arts

A. F. Tampoe, Junior Inter Arts

News Section:-

K. Saravanamuttu Inter Arts

Sports Section:-

W. A. Mather, Lond. Matric

Verse Section:-

R. C. Thavarajah, Jr. Inter Arts

Co-eds. Section:-

Miss. R. Appadurai, Lond. Matric

Junior Section:-

K. Balasundaram Pillai, Lond. Matric

K. Balaraman, Pre. Matric

Faculty Adviser:-

Mr. C. A. Gnanasegaram, B. A.

Tamil Editorial Board

Editor:

N. S. Ratnasingham, Lond. Matric

Associate Editors:

K. Sathasivam, Jr. Inter Sc.

G. N. Wijayaratnam, Jr. Inter Arts

Literary Section:-

K. Muthucumarasamy, Jr. Inter Arts

K. Jagatheesa Ayyar, Lond. Matric

K. Aiyadurai, Inter Arts

Verse Section:-

M. Thambimuttu, Lond. Matric

News Section:-

A. Rajathurai, Lond. Matric

N. R. Balasingam, Fourth Form A,

Co-eds. Section:-

Miss. S. Amerasingham, Jr. Inter Arts

Miss. M. Somasundaram,
Lond. Matric

Sports Section:-

K. Tharmaratnam, Lond. Matric

Junior Section:-

A. Kugarajah, IV-th Form.

V. Kanthasamy, II-nd Form

Faculty Adviser:-

P. Navaratnam, B. A. (Hons.)

Cover Design by 'Sana' of the Eclakesari.

The young idea

A STUDENT FORTNIGHTLY OF JAFFNA COLLEGE
FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. VI

Wednesday - 6th August 1941

No. 7

Editorial Notes

From Slumber to Progress

CONTINUED darkness and the gloom of failures cannot remain stable. The bright Dawn must herald forth someday, sometime—not as a result of logical compulsion but as something decreed by Higher Authorities. Honest labour must be rewarded, not as the ultimate goal of completion but as a factor deserving universal appreciation.

Our minds are tossed between the extremities of Hope and Despair, of Failure and Success. They are cloudy with doubts and dreams, with mixed feelings of modest inferiority and legitimate pride. It is on such occasions that the balm of relief comes—the consciousness of progress at College. We are over-whelmed by the joy of reaping successful har-

vests. The mastery (of course in a qualified sense of the word) of "Wielding the Willow" has no longer proved elusive to the grasp of our Cricket Eleven. Brilliant results in Examinations prove the merit of the "Guru and the disciple." In all spheres of activities there has arisen fresh enthusiasm.

We, who have been condemned as victims to a temporary lethargy, have shaken out the slumber to run the race with renewed vigour. Loyalty to the College has instilled in us the urge to aim high and persevere till the goal is reached. It connotes the perfection of all deficiencies in us. It demands of us courage and energy to keep the banner a-flying never to be furled—the shining "Crimson and Gold."

(continued on page 2.)

Neither Here Nor There

by Idear

J. C. Teacher—V. C. Chairmanship

THERE is something unique in the history of the College that is now threatening to happen, I hear.

Messrs. A. T. Vethaparanam and S.S. Selvadurai have already got elected to the Vaddukoddai and the Uduppiddy Village Committees respectively. This is not unique, for there is Mr A. C. Sundarampillai of our staff who has for 15 years acceptably filled a chair at V. C. meetings with increasing weight. But now Mr. Vethaparanam, I am told, has finally yielded to the urgent request of many worthies to stand for chairmanship. He is opposed by a gentleman of considerable influence in the village, I hear; an old boy of the College who in his day played in the College Football and Cricket teams. The contest promises to be keen and lively, I understand—a good eyeful to watch!

Many of our present readers may not know that this is not the first time that schoolmasters connected with the College have wanted to share

(continued from page 1)

A Request

WE are endeavouring to bring out this Journal regularly and to provide a better grade of 'reading-matter.' This can only be made possible with the Co-operation of our contributors. "No contributions—no issue"—can justly be our defense against all criticisms. Avoid delay and write for Victory.

in the government of the land. A 'cycling schoolmaster' (as the newspapers then called him) after leaving our staff stood for the State Council. Nevertheless, if Mr. Vethaparanam gets the V. C. Chairmanship his achievement, as I have said, will be unique.

Our Last Matric Results:

As an ardent advocate of our College, I think it is not enough known among the public that we achieved 24 passes (and one referred in English) out of 28 sent up in the last January Matriculation examination—a percentage (mathematicians tell me) of 89 when the Island average stood at 25%.

Although, as I say, this outstanding achievement was not as much advertised as some others in similar circumstances might have, yet there was, I need not say, much enthusiasm shown here inside the College. In the course of much talk that followed it was pointed out that in that particular exam. the Colleges situated in rural areas seemed to have prevailed over their urban brothers (or sisters, may I say). Also an interesting dialogue was overheard hereabouts:

Says one member of the staff to another:

"Yes, of course. But the results are not so brilliant, if some other Colleges too have done well".

Says the other: "But then, what are we to do about that? We may strive to produce good results; but how to make other Colleges produce bad results?"

Can any of our readers help to solve this question with suggestions?

SNOBbishNESS

by A. F. Tampoe

IN most members of the human race, there is present a certain degree of snobbishness. No class, from the 'blueblooded' aristocrat to the cobbler, is exempt from it. The word 'snob', according to the Dictionary, comes from the Icelandic 'snapr', i.e. a dolt. But a certain periodical gives it another and more interesting derivation.

In former days Universities were meant principally for the sons of the great. So when a plebeian youth was admitted to a 'Varsity' he was described in the College books as 'sine nobilitate'—i.e. without aristocratic connections. This expression by various abbreviations—'Sine nob', 'S. nob'—finally evolved into 'snob'.

These commoners or 'snobs' sat down to table with the young aristocratic undergraduates. So the term 'snob' came to mean, loosely, a commoner who kept company with the nobility. It had a perfectly good meaning. But, bye and bye, these privileged (??) commoners began to imitate their distinguished companions and to 'cut' others belonging to their own social class. Consequently the name 'snob' became an expression of disapproved arising both from contempt and from secret jealousy. A 'snob' could also be spoken of as an upstart, a parvenu, a jackdaw permitted to parade with peacocks.

The 'hauteur' of the nobility is also called 'snobbishness', but it is a failing more excusable in their case since it is due to an inherited—although merely fancied—sense of superiority. In the case of upstart snobs, however, it arises from acquired superiority complex

and sometimes even from a sense of inferiority.

So much for a definition of the word.

As I was saying at the commencement, many of us are snobs in a greater or less degree. An extremely common form of snobbishness is the one fittingly described by Thackeray, the great denouncer of snobs and their creed,—“Who is the man among us that would not take a pride in being sun strolling arm-in-arm with a peer of the realm?”

Fortunately this is only a mild and rather silly form. (Yours truly belongs to this class of snobs!)

But this mild type, in some men, develops into a very bad type—refusal to recognize and respect those, who are socially but not financially, one's equals. Such a snob is a base worm—rotten to the core with meanness. This form is present even in the comparatively young and will be amply illustrated by the following anecdote:

Two Tamil youths studied together in a rural school. They were Ceylonese examples of Damon and Pythias, or Nisus and Euryalus. One of them chanced to join an urban institution. He acquired what he thought to be polish. In other words, he adopted Western clothing (in a somewhat modified form, however!), made and elaborate toilet, had his affairs of the heart, kept company with—as Ophelia St. Clare of “Uncle Tom's Cabin” fame would have scornfully phrased it—“shiftless youths.”

His academic career was not particularly brilliant; but then,

(continued on p. 4)

THE SCHOOL COUNCIL

It is a common practice in most schools to give the students a share in its administration. For this purpose a variety of methods have been tried. Every system has its defects and it should be our object to select one whose merits outweigh its defects.

School is a place where we come to learn and the experience of being governed by our own elected representatives should form a part of our education. It should teach us the evils of indiscriminate voting and inculcate in us the responsibilities of good citizenship.

This object can only be attained if the administrative body of the students is selected by students themselves. In most schools, the prefects are appointed by the principals in conjunction with the teachers. This results in prefects turning out sometimes sneaks; also it brings in the students a strong feeling of ill-will against them. The Faculty should be credited for having planned system of student-elected prefects.

The new council-system is in many respects better than the old Student Council. Formerly the electorates were not even in their composition—that is, while one electorate was

constituted of inter-students the other was composed of third and fourth-form students. In consequence the Student Council—with the exception of two or three—did not contain either the most popular or the most talented students of the college. The other result of this system was that it made the members completely devoid of any power over the students and their influence was limited to the particular electorates that returned them. For it could not be expected of a member, say, in the fourth form to wield any power over the students in the upper classes.

Formerly the electorate was so small in size that a contesting candidate could approach each of its members and persuade him either by flattery or the promise of a "treat" to vote for him. But now the electorate is much enlarged and such canvassing would be, for one thing, too expensive.

The success of the Present System depends on the co-operation of all concerned and only a long trial can indicate the extent of its efficiency. The attitude the Councillors take of themselves has a lot to do with this; for example if they regard themselves as the overlords of the students, it will certainly prove a failure. But it does not follow that they should not be vested with important responsibilities. If Councillors work with an enthusiasm for the welfare of the whole student-body, then they can be entrusted with much power; but if they abuse their power and remain only to lord it over the students, then nothing good can be achieved.

It is hoped that the councillors will stand for ever as representatives of the students and help to lead Jafna College into eminence.

(continued from p. 3)

O ignorantissimus, you should know that scholastic achievement is negligible when compared with 'being' civilized.

Some years later his erstwhile schoolmate also joined the same College, and, naturally, attempted to renew 'auld acquaintance.'

But his formerly inseparable companion was too civilized, too 'distingue,' to have anything to do with him—a rustic boor.

This, my friends, is Snobbishness. Beware of it.

A CRUEL JOKE

(By C. Paramjothy, L. M. C.)

CHANDRAN was crestfallen. He was unemployed and to make matters worse he was married, and though he was happy at moments he found life with these two predicaments, a hard nut to crack indeed!

Time and again a good position with a fat salary dangled before his eyes but alas when he reached his hand out it slipped.....

But Chandran, unlike his other friends in distress, never blamed his failures on any sort of unkind fate. Just as Antaeus the fictitious giant, Chandran too rose from every fall with increased vigour.

On a fine cheery morning he set out to visit a chum of his. He had a peculiar premonition which induced him to buy a newspaper and, glancing into the 'wanted' column he espied a vacancy for 'a young man ready for adventure'. Determined to try a hand at this he found himself in the portals of the firm.

As he was not the only one there it was 11 o'clock before he got his turn for the interview. Putting on an air of smartness and determination he walked into the office.

An obese gentleman at the desk viewed him very critically but possibly with some amount of satisfaction. He asked Chandran a few questions after which he got up and shaking him by the shoulders violently said, 'How now, you seem O. K. Can you type?'

Chandran: "I have a little knowledge but I hope to satisfy you."

Manager: "Very well, you scallywag, take this down."

Poor Chandran—he was in a terrible mess.

The manager went on at a terrific rate and Chandran could only write a few words. Any how he compiled a letter of his own and typing it out he approached the manager, ready for the "storm."

Instead the manager smiled and with satisfaction spoke to Chandran. It was very difficult to understand as he spoke biting a pipe but Chandran understood that he was taken in and was to report for duty on the morrow.

Perplexity and astonishment played on Chandran's face. It seemed possible to Chandran that that was a test. So he left the room in high spirits thinking of the happy days which lay before him and of his wife's joy, but as he closed the door behind him the death penalty to all this jollity was passed. Imagine Chandran's chagrin when the boss bawled out. "Another bottle, Jones. It is my birthday and we may jolly well make merry today for today we live.....Ah, bring it what is all the delay? I am in a mood for huge Jokes." These words were more piercing and painful than arrows to Chandran for he inferred that the boss was riding the "white horse."

THE WAY TO HAPPINESS

by S. Balaraman, Vth Form. A.

TO be happy is to be forgetful. It is a human instinct to think of past happiness whenever there is a difficulty to be faced. So then, if we want to be happy when the horrible monster gets hold of us, let us forget our happy days when fortune looked upon our face, fight this monster out bravely and rescue the gentle daughter of forgetfulness like the knights of chivalry-days.

When we see that we cannot remedy or change, what happens?—the best thing is to accept. When it rains, let it rain. Since we can not stop it raining, let us be content. What is the use of bothering our heads about a thing that is quite impossible to do and make ourselves unhappy.

Keats says, let us be like a tree which during the winter does not think about its happy days of summer when it was clothed with green leaves. Knowing that what is to come, must come, the tree bears the trouble calmly that neither can the north wind that whistles through the branches make it unhappy, nor can the snow prevent those branches from budding again.

Or let us be like a river which in summer runs full of life, murmuring in response to the noisy wind. But in winter it is frozen. Does it remember in winter its

happy days of summer and grumble about the winter? Keats says in his "Happy Insensibility":—

"But with a sweet forgetting
They stay their crystal fretting.
Never, never getting
About the frozen time."

Therefore the secret of happiness is to forget the happiness that has passed. Why is it that human beings are unhappy? It is because we as a rule are able

"To know the change and feel it,
When there is none to heal it
Nor numbed sense to steal it—"

There are two things that cause unhappiness: Being desirous of something, and never getting it. So then, if we are in such a state as this and if we want to be happy we must either try and get what we want or change our mind about wanting it. When the Westerners desire a thing they go for it and get it; and are happy. But we Easterners change our minds about wanting it; thus, we are happy. Therefore we find that to achieve the same thing, namely happiness, the Westerners and the Easterners use two different methods.

I leave to you then, this message: If you want to be happy when misfortune comes, forget your past happiness, and if you desire a thing go for it and get it or change your mind about wanting it.

I HEAR.....

1. That the School Council has started to function.
2. That the President is engrossed with a book called "Speeches and Toasts". So that a very high standard of oratory can be hoped for at the next prize-giving.
3. That the soccer season has started—The principal gives the "Kick off"—Well begun is half-done. Mr. 'Coach' goes about, shrewd and wise, sorting out the future champions (1941)
4. That Mr. "Kothi" will maintain his place outside the lines—now that he is free of the London University compulsions.
5. That Mr. "Handsome" in a pair of pantaloons, wrapped with somebody's blazor went to PANDETERRUPPU for the Children's Rally—awaits great results!
6. That there was bombing and blackout in the Jaffna College dining hall—'civilians' kept cool and 'stuck to their guns'—No casualties except that two enemy "dive-bombers" were reduced to match-wood.
7. Mr. S. Secretary of the "Youth Social Service League" demonstrates various industries to us—"yarning" is undoubtedly the most popular one.
8. "Do as I say and not as I do" is the frank instruction of the Junior Inter hostel 'Sub-warden' to the budding undergrads on his assuming duties.
9. That Mr. V. of the staff is the 'Man of Hour'—Patron of the Geographical Society, Patron of the Rural Reconstruction Society, member of the Tuck-shop Co-operative Society, President of the Vaddukoddai Youth Social Service League, Group Scout master, Village Committee member and to-be-chairman of the V. C.!

The Inter-Collegiate Athletic Meet-A Hope

by The Sports Editor.

THE Inter-Collegiate Athletic meet is near and we are all anxious to see our Athletes at the esplanade. St. Patrick's have been winning the crown for a record number of years and it is high time they met their match.

Now, how will Jaffna College fare at the meet? Will she be able to follow the same track as she did in cricket? Of course, it is not impossible. The Jaffna College Athletic team is capable of doing great things as it comprises able young athletes. Much is expected of G. Kurien. We all hope that he would follow the traditions of his brother George in setting us records.

If Jaffna College athletes rise to the occasion, then, winning the crown will not be very far off. It will be good for us, good for St. Patrick's too!

'Chaff from the Threshing Floor'

Mr. 'Cothy', pointing out to the steam-roller, "The Ceylon Defence Authorities are very 'confederate' towards our College. See, they have sent us a Tank to protect us from air-raids, masquerades and Economic Blockades."

Mr. A, chastising Mr. G for being guilty of gross injustice to the King's language shouts out in a heated fury. "If the ispeaker 'do' not know English he ought to keep quiet and not disturb the meeting."

Soft hearts sympathise with Mr. Tamp. Much enthusiasm is shown to conclude the unceremonious 'ducking', successfully carried out by experts.

THE AIM OF EDUCATION

IN the course of the Convocation Address delivered at the Gurukula University, Saharanpur, Dr. Rabindranath Tagore made the following observations:

'The love of man has its own hunger for knowing. Even if we lack this concerning our fellow beings in India, except in our political protestations, at least love of knowledge for its own sake could have brought us close to each other. But there also we have failed and suffered. For weakness of knowledge is the foundation of weakness of power. Until India become fully distinct in our mind, we can never gain her in truth; and where truth is imperfect, love can never have its full sway. The best function of our educational centres is to help us to know ourselves, and then along with it their other mission will be fulfilled which is to inspire us to give ourselves.'

'To know ourselves' and 'to give ourselves' do indeed, sum up the whole process, the end, and purpose of all education, both religious and secular. All knowledge is ultimately self-knowledge, and all virtues have their culmination in willing self-abnegation that leads to true self-realization. The idea of *Yajna* (Sacrifice) being the sustaining force of creation is elaborated in the scriptures of the Hindus.

Again, to know ourselves is to know our Motherland. The past, the

A Futurist Sonnet

from *Badulla*

A Cigar Smoker's Reverie

(by *A Moriband Aesthete*)

Ultimate Utter! Goodliest goodly lot
most subtle Brownness! blest cheroot!
feetly steeped in langour, unclassified
in scientific pet name polyglot!

Dark northern handiwork, unfailing Friend!
deep lost in balmy labyrinths of smoke
blue lakes of sky, cloud-mountains tall
a suppliant's praise accept: or ere the end

Prone-wallowing, pillowards I coo my moans
and roll reluctant into rocksome rest,
sighs, soft as silk, soothe orbs to sleep
as evermore, to elemental bones
annihilate, of atmost You I dream
Youth's long, lone thoughts in
pronecess supreme.

present and the future of India, her culture and traditions; her people, their present condition, and all other related questions are summed up in the formula 'To know ourselves.' Such knowledge evokes love for the thing known and also the power for ministering unto it. The knowledge becomes complete when love manifests itself as the surrender of all possessions for the service of the beloved. Educators, social reformers, administrators, and all others who labour for social and national uplift would do well to ponder deeply over this beautiful formula given by our poet.

—*Prabuddha Bharata*—

இளஞாயிறு

யாழ்ப்பாணக்கல்லூரி மாணவர் வெளியீடு

புத். 6

விஷ்ணு ஆடிமீ ௨௨௨ புதன்கிழமை

இல. 7

ஆசிரியர் குறிப்புகள்

“ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வே—நம்மில் ஒற்றுமை நீங்கில் அனைவர்க்குத் தாழ்வே”

மக்களது வாழ்க்கைக்குப் பயன் படுத்திக் கொள்ள முயலும் ஒவ்வொரு துறையும் கூட்டுறவு முறையின் துணையைப் பெறக்கூடியதாகவே இருக்கிறது என்று பொருளாதார தூல்வல்லோர் கூறுகிறார்கள். இந்த உண்மையை வற்புறுத்தவே வரகவி சுப்பிரமணிய பாரதியாரும் “ஒன்று பட்டால் உண்டு வாழ்வே நம்மில் ஒற்றுமை நீங்கி லனைவர்க்கும் தாழ்வே” என்று கற்பித்திருக்கிறார்.

நாரும் நம் நாடும் வாழ்வதற்கு இன்றியமையாததாயிருக்கும், இக்கூட்டுறவு முறையை எங்கும் உரமாய் நிலை நாட்டல் எம் ஒவ்வொருவருடைய கடமையுமாகும்.

கூட்டுறவு முறை பல துறைகளிற்கையாளப்படத் தக்கது. இன்று இது பெரும்பாலும் இடத்துக்கிடம் வித்தியாசமான விதத்திற் கையாளப் படுகின்றது.

இங்கிலாந்திற் பிரித்துக் கொள்ளும் முறையினும் டென்மார்க்கில் உழவுத்துறையிலும், ருஸ்யா தேசத்திற் பல துறைகளிலும் கையாளப் படுகின்றது.

தற்போது இக்கூட்டுறவு முறை எம் கல்லூரியிலும் செறிந்து விளங்குகின்றது.

கல்லூரி மாணவரும் ஆசிரியர்களும் ஒன்றுகூடித் கூட்டுறவு முறைக் கட்டுப்பாடுகளுடன், ஓர் கட்டையை ஸ்தாபித்திருக்கிறார்கள்.

இக்கடை பிரத்தியேகமாக மாணவருக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் தான் கடத்தப்

படுகிறது. மற்றவர்களுக்கு இதில் ஏதும் வாங்க உரிமை கிடையாது.

அன்றுதொட்டு இன்று வரையும் மாணவர்களைப் பொத்திவிடாராய் இருந்துவருகிறார்கள். மாணவரின் கிளர்ச்சியாலேயே இது தொடக்கப்பட்டது. மாணவருக்கே இதில் கூடிய பங்கு உண்டு.

கூட்டுறவு முறையைப் பரிசுதித்துப் பார்ப்பதற்காகத் தொடக்கப்பட்ட இக்கடை குறை ஏதும்இன்றி நிறைவுடன் இயங்குகின்றது. கூட்டுறவு முறையின் உயர்ந்த கோக்கங்களையும் சகல நன்மைகளையும் பட்டவர்த்தனமாய் நிரூபித்துக் காண்பித்து விட்டது.

இதைப் பின்பற்றி இன்னும் எத்தனையோ துறைகளில் கூட்டுறவு முறையை ஸ்தாபிக்கப் பலர் எண்ணுகிறார்கள்.

கூட்டுறவு முறை எல்லாத் துறைகளிலும் பரம்புவதாக.

“கூட்டுறவு வளர்ந்த கூடுமின் அந்நால் விழிப்புண்டாகும் விடுநிலை பெற்றத்திகழ்வீர் பெரும் பேருமே.”

தாயை அறியாத் தனையனுமுண்டோ?

நம்மிற் பலரை இங்கிலாந்து தேசத்தைப் பற்றி அல்லது வேறொரு பிரதேசத்தைப் பற்றி வினவின் அங்கு உண்டாகும் பலவகை மரம் செடிகள், அவைகளுக்கு ஏற்ற சகாத்தியங்கள் இன்னும் பல தகவல்களையும் பிழையின்மிக் கூறவர். இவைகளைக் கண்டறியா விட்டாலும் கேட்டும் வாசித்தும் அறிந்திருக்கிறார்கள். இது அவர்களின் சாமர்த்தியம்தான்.

[தொடர்ச்சி 2ம் பக்கம் பார்க்க]

விதி விதித்த விதி

— “நல” —

சங்கரனும் சபாபதியும், இளைசிரியா கண்பர்கள் அவர்கள் வீடு அக்கம் பக்கத்திலுள்ளது. ஒருவரை விட்டு ஒருவர் கண்கோழும் பிரியாமலிருந்தார்கள்.

ஒன்றாய்ச் சென்றார்; ஒன்றாய் கின்றார். ஒன்றாய் விழுந்தார்; ஒன்றாய் எழுந்தார். எது சென்றாலும் இரட்டையர் போலப் பிரியாதிருந்தார்; பிரியின்றி வாழ்வேனம் என்று பிரதிக்கை செய்தார்.

இவருடைய சிநேகிதத்தின் திறனையும் பற்றி உச்சரியாதார் அவ்வூரிலில்லை.

இப்படியாக இருபது வருஷங்கள் ஓடி மறைந்தன. இருவரும் களைப்பறுவம் எய்தினர். இருவர் கட்டும் பலருக்குக் குறிக்கோளாயிருந்தது. ஆனால் இவர்களின் சம்பந்தத்தில் ஒரு குறை இருந்தது. சிறு பொறி பெரு நெருப்பானதுபோல், இக்

[மீம் பக்கத் தொடர்ச்சி]

ஆனால் எம் காட்டைப் பற்றி இவர்களிற் பலரைக் கேட்டான், ஒன்றும் அறியாப் பேசையர் போல் கிழிக்கிறார்கள்.

தாம் பிறந்த, தாம் வசிக்கும் சொந்த காட்டைப் பற்றி ஒன்றும் அறியாமற் பிறகாட்டின் தார்ப்பரியங்களை அறிந்தமென்?.

காளிலும், பொழுதிலும், பிறதேசத்துப் பூமிசாஸ்திரங்களைக் கற்கும் மாணவர் முதலில் தத்தம் காட்டைப் பற்றிக் கற்றல் அத்தியாவசியம்.

இதை கண்ணுணர்ந்த கம் பூமிசாஸ்திர உபாத்தியாயராகிய திரு. வேதாபாணம் அவர்கள், கம் மாணவர் பலரையும், சில தரிசாரணரையும் இலங்கையிற் சில சிறிய இடங்களைத் தரிசிப்பதற்காகக் கூட்டிச் செல்கின்றார்.

பூமிசாஸ்திர மாணவர் மட்டுமல்ல, காம் ஒவ்வொருவரும் எங்கள் காட்டின் ஒவ்வொரு பாகத்தையும் தரிசித்து கம் காட்டைப் பற்றி கங்கறிதல் வேண்டும், தாயைப்பற்றி அறியாத தனையது முண்டோ?.

குறையே இவர்க்குத் துன்பம் விளைவிக்க ஏதுவாயிருந்தது.

இவர்கள் படித்த கலாசாலையில் ‘கமலா’ என்று ஒரு வளிகை இருந்தார். அழகு இராணி என்று அவரை அக்கம்பக்கத்தோர்கள் அழைப்பது வழக்கம். சங்கரனிற்கு இவள்மேற் காதல் உண்டானது. கமலாவுக்கும் அப்படியே. சங்கரன் மனமும், சபாபதியின் மனமும் ஒரு போக்குடையனவாக இருந்தன. இக்காரணத்தாலே பிறிதொன்றாலே சபாபதியும் கமலாவைக் காதலித்தான். கமலாவும் சபாபதியைச் சரிவரக் காதலித்தான். தன் சாமர்த்தியத்தால் கமலா இருவரையும் காதலித்தான்.

சங்கரன் சபாபதிக்குத் தன் காதலைப் பற்றிக் கூறவில்லை; சபாபதியும் கூற விரும்பவில்லை. இருவரும் தத்தம் காதலை ஒருவருக் கொருவர் மறைத்து வைத்தனர். இதனே அவர்களின் கட்டில் உள்ள குறை. வருஷம் ஒன்று விரைவிற்போய் மறைந்தது. விண்பதி நிலவானிற்பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. கண்பரிசுவரும் ஓர் மணற் கும்பியில் உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர். பலகாட்டூட்டி வைத்திருந்த இரக்கியத்தை சங்கரன் வெளியிட்டான். அவ்வளவுத்தான். சபாபதி பிரமித்து விட்டான். “அன்பு நிறை நண்பி அன்று தொட்டு இன்னுமரை மாசற்ற கட்டிற்கு எடுத்துக்காட்டாக விளக்கிலேம். எம் கட்டிப் பக்கப்படக் கூடாது. அதுவும் ஒரு பெண்ணைப் பக்கப்படுவது ஏளனம். பெண்ணால் இராவணன் உயிரையும் இராச்சியத்தையும் இழந்தான். மகாபாரத யுத்தம் நடைபெற்றது. இந்திரன் மாண்பங்கப்பட்டான். எங்கள் கட்டி இவைகள் எல்லாவற்றினின்றும் மேலானது. இராச்சியக்களினும் பெரியது. காம் அன்று கட்டிய இராச்சியத்தை இன்று வந்த பெண் தவீக்காமற் தடுக்கவேண்டும்.” என்னுன். சபாபதி அதற்கு உடன்பட்டான். இருவரும் என்ன செய்யலாமென்று ஆலோசித்தனர்.

ஒருவர் மற்றவருக்காக விட்டுக் கொடுக்கத் தயார். ஆனால் இந்த முறையில் இருவரும் ஏற்கத் தயாராயில்லை. இருவருக்கும் விடவும் மனமில்லை. ஆகையால் ஆழ்ந்த யோசனையில் அமர்ந்தார்கள்.

காலை எட்டு மணி. எல்லோரும் தத்தம் வேலைகளில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். ஓர் அறையில், கமலாவும், சங்கரனும், சபாபதியும், கமலாவின் தந்தையும் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தகப்பனருக்கு உள்ளபடி எல்லாவற்றையும் எடுத்துரைத்து அவருடைய ஆலோசனையைக் கேட்டார்கள். தகப்பன்தான் என்ன செய்வார். மூவரையும் முற்றமுடிய விசாரித்து ஓர் முடிவுக்கு வரும்வரைத் தீர்மானித்தார்.

ஆம், அதற்கு ஒரு நாள்புறம் குறிப்பிட்டார்கள். அன்று இரா 7.30 மணிக்கு இருவரையும் வரும்படி அழைத்தார்.

விருந்து கொடுக்க எல்லா ஆயத்தமும் செய்யப்பட்டது. கமலாவும் ஒரு முடிவுக்கு வரும்படி ஏவப்பட்டாள். நடக்கப்போவதை அறிந்தவன் போற் பகலவனும் ஓடி ஒளித்தான். இருளும் வந்து சூழ்ந்தான். கைக்கடியாரத்தின் கருங்கரம் 7.30 மணி என்று காட்டிற்று. சங்கரன்

வந்துவிட்டான். சபாபதியைக் காணும்; மணி எட்டாய் விட்டது. சங்கரன் மனதில் சோகம் உண்டானது. அவனையறியாமல் அவன் மனம் குழப்பமடைந்தது. சபாபதியைத் தேடிச் சென்றான்.

“பரிதாபம்! கொடுமை!” என்று அலறினான். வழியில் ஓர் புதரினருகில் சபாபதியின் உடம்பு உயிரற்றாக் கிடந்தது. அதை உருட்டி உருட்டிப் புலம்பிக் கொண்டிருந்தான். இதற்கிடையில் கமலாவின் தகப்பன் அவ்விடம் வந்துவிட்டார். நடத்தைக் கண்டு துக்க சாரத்தான் மூழ்கினார். “என் உயிர் போன்ற நண்பனிடமின் ஈனிருக்கென்ன, உன்னை விட்டு இங்கிருக்கேன். உன்னைக் கட்டாயம் பின் தொடருவேன்” என்று பிதற்றிய சங்கரனிற்குப் புத்தி கூறினார். “விதி, கமலாவை உனக்கென விதித்து விட்டது. எல்லாம் சகன் செயல். உன் நண்பனுக்குச் செய்யவேண்டிய கிரியைகளை நிறைவேற்றிப் பின் வா” என்று சொல்லித் தன் இல்லம் எகினார். பலரும் இவ்விதம் பகன்றதைக் கேட்ட அவனும் அவ்விதமே எண்ணினான். அவ்விதமே நடக்கிறுப்பான். அதற்கென்ன தடை.

எனக்கு மாத்திரம் சொல்லு; ஒருவருக்கும் சொல்லமாட்டேன்

‘தாம்பூலம்’

‘ஒருபொழுதும் ரீயேனக்குச் சொல்வதை என் நண்பர்களுக்காவது, அல்லது வேறெவருக்காவது சொல்லமாட்டேன்; இது சத்தியம்’ என்று பன்முறை ஆணையிடுபவர்களிடம் சொல்லொணா இரகசியங்களையும், சம்பவங்களையும் கூறி ஏமாந்து போகிறவர்கள் ஒரு சிலரல்ல. ரீய்கள் இம் மாதிரியாக எத்தனை தடவைகளில் ஏமாந்திருக்கொன்பதைச் சற்று ஆலோசித்துப் பாருங்கள். அப்பொழுது நான் கூறுவதின் உண்மை எளிதில் புலப்படும்.

மனிதரின் மத்தியில் கால்கழிப்பது போலக் கஷ்டமானதும், கடினமானதும் வேறொன்றுமில்லையென்றே கூறலாம். இரகசியமானவற்றைத் தங்கள் வசமாக்கிக்கொண்டு, பின்பு மாந்தரனைவரும் மறியும்வண்ணம் பிதற்றித் திரியும் புல்லர்கள் மத்தியில் வாழ்வது கடினமானதல்லவா? இங்கியாயம் பற்றியே மனித வாழ்வு தொந்தரவுகளும், அகியாயங்களும் படைத்ததென்று கூறினான். உங்களுக்கும் இதன் உண்மை நன்கு புலப்படவேண்டும். உலகம் இரகசியத்தின்

மயமே. கடவுள் இரகசியமாக ஏறிருக்கின்றார்? பரகசியமென்பது அவருக்குப் பிடிக்காததினும் போலும்.

அறியாமையினால் ஒருவன் தப்பித்ததைச் செய்கின்றான். தப்பித்தமென்று அறிந்து செய்தாலுமிருக்கட்டும். தன் சிழைய உணர்ந்தவுடன், அது வெளிவந்துவிட்டால் என்னசெய்வேனென்று ஒருவன் எண்ணுத எண்ணமெல்லாம் எண்ணி மனம் குலிகின்றான். அவன் எண்ணங்கள் முற்றும் நிறைவேறுகின்றன. சிழையானது பகிரங்க மடைந்தவுடன் தண்டனை கிடைப்பது ஒரு பக்கம். தனது உற்றாரும் உறவானரும், பொதுவில் மனித சமுதாயமும், தன்னைப்பற்றி என்ன அபிப்பிராயம் கொள்ளுகின்றனரோ வென்பதுதான் பெரும் மனவருத்தம். உலகம் இப்படியாகவிருக்க, ஒருவனுடைய இரகசிய உடவடிக்கைகளைப் பரகசியப்படுத்துவதென்றால் எவ்வளவு அநியாயம்! துரோகம்!

இயற்கையிலேயே பாவஞ்செய்யுந் தன் மையுடையவர்களுக்கப் பிறந்த காம் குற்றங்கள் செய்வது ஆகசரியமல்ல. அப்படியானால் எதற்காக எங்களைக் கடுங் தண்டனைக்குள்ளாக்குகின்றது மனித சமுதாயம்? தண்டனையைச் சரிக் கலாம். ஆனால் ஏனையோர் துற்றித்திரிவதென்றால் சகிப்பதற்கியலாது. மேற்கூறியபடி, தண்டனையே மிக்க அவதாரஞ்செய்த மனித சமுதாயத்தாக்கு ஒருவன் பகரொணு மிரகசியங்களைப் பகர்ந்துவிடுவதென்றால் அது எவ்வளவு மடமைத்தனம். ஒருவன் குற்றத்தைச் செய்தால், அதைப் பரகசியமென்றும் ஆகாய வசனரீதியுமல்ல எல்லோருமறியுமாறு காகங்கள் செய்துவிடுகிறோம், சிழையைப் புரிந்த பாசி இதைச் சகிப்பாரா? அல்லது உமக்கு அப்படிச்செய்தால் சகிப்பீரா? ஒருபொழுதில்லை. கோபாவேசத்தானால் கூறக்கூடிய தென்னவென்றால், “அவ்வறப்பஸ்! ஏனென்னுடைய குற்றங்களைப்பற்றித் துற்றித்திரிகின்றான்? தானொருபொழுதும் சிழை செய்கிறதில்லைப்போதும்” இவ்வண்ணமே எவருக்கு நுகைகூடவர். இதில் அவருடைய உண்மையுண்டு.

உண்மையிற் கற்றறிக்கோர் இப்படிப்பட்ட வம்புள்ளும் வேகியில் ஒருபோதும் ஈடுபடமாட்டார். ‘எனக்குமாதிரிச் சொல்; ஒருவருக்கும் சொல்லமாட்டேன்’

என்று சொல்லி இரகசியங்களைத் தங்கள் வசமாக்கிப், பின்பு பரகசியப்படுத்தும் பாசிகளைப்போன்றவர்களா அறிஞர்? இல்லை. மற்றவனுடைய குற்றம் குறைகளைப்பற்றி அறியப் பெரியோர்க்கு ஒருபோதும் ஆவலிராது. இருந்தபொழுதிலும் அவர்கள் ஆவல் குற்றஞ் செய்தவனுக்கு நன்மையையே பயக்கும். நோம்மையானவர்கள் ஒருவனுடைய தப்பித்தங்களைப்பற்றி, ‘இரகசியமொன்று சொல்லுகிறேன் கேள்’ என்று சொல்லித் திரியமாட்டார்கள். ஒருவன் சிழைசெய்ததுண்மையானது. உனக்கு மறைப்பற்றித் தெரியும். அவனுக்கு வசையை யுண்டாக்குதலை விட்டுவிட்டு, அவனை கல்வழிப்படுத்த எத்தனித்தலே உண்மையான மனிதனின் கடமை. அதைவிட்டு, அவனை யிட்டுப் பலருக்குச் கொல்வதால் யீழையும் பயன் என்ன? அவனும் ஆக்கிரதலுயிரித்தம் தன்னுடைய தீயவழியிலேயே நிற்க எண்ணுவான். அன்புடையவர்கள் ஒருபோதும் ஒருவனைப்பற்றி இகழமாட்டார்கள். கல்வழியில் நிறுத்தவே எண்ணி அதற்கிசையப் பாடுபடுவார்கள். சிழைசெய்தவனும், மன கம்மிக்கையுடன் அவருடைய வேண்டுகோள்களுக்கு நின்கறி ஒழுகுவர்.

ஆனால், இரகசியங்களைப் பரகசியங்கள் ஈர்க்கும் பதர்களும், இரகசியங்களை ‘எனக்கும் சொல்லும்! என் ஒருவருக்கும் சொல்லமாட்டேன்’ என்று பொய்ப்பாணையிட்டுத் தங்கள் வசமாக்கும் நக்கப் பாம்புகளும் மனித வாழ்க்கைக்கு எவ்வளவோ கிடைமையை மீளாவிடுகின்றனர்; அன்புடைய வாசக நேயர்களே, நீங்கள் எத்தத்தன்மை படைத்தவரென்று உங்களுடைய இருதயங்களைச் சோதித்துப்பாருங்கள். நீங்கள் வல்லமை பொருந்திய ஸாம்ஸனைப் பகைவர்களவசம் ஒப்படைத்த அவன் மனையிரகிய டனிஸாவைப்போன்றவர்களா? அல்லது ஸாம்ஸனைப்போன்று சொல்லொணு இரகசியங்களை மற்றவர்களுக்குச் சொல்லுகின்றவர்களா?

நீங்கள் இதன் உண்மையை நன் குணர்த்து ‘எனக்கு மாதிரிச் சொல், ஒருவருக்கும் சொல்லமாட்டேன்’ என்பவர்களுக்கு ஒருவிதமான இரகசியத்தையும் சொல்லிவிடாதேயுங்கள்.

காளத்திசென்று கண்ணப்பரைக் கண்டோம்

K. Lakshmana Iyer, B. A. Hons. Class, Annamalai University.

நானும் எனது ஆசிரியர் உயர்திரு. மதியாபரணமலர்களும்கு சென்னையிற் கங்கிய நாட்களுள் ஒருநாள் காளத்தி போவதெனத் தீர்மானித்தோம். பெரிய புராணத்திற் பெருமதிப்போடு கூறப்படுங் கண்ணப்ப நாயனார் தமது முதிர்ந்த அன்பினாலும் தீவிர பக்தியினாலும் ஆறே ஆறு நாளில் இதைவனது அளப்பரும் அன்புக்கு உரியவராக ஆன ஸ்தலம் இதுவேயாகும். இத்தகைய மாண்புமிக்குத் இந்த ஸ்தலம் சென்னைபட்டினத்துக்கு வடமேற்கே 100 மைல் தூரத்திலுள்ளது.

காலே 6½ மணிக்குச் சென்னைமத்திய புகைவண்டி நிலையத்தில் ஆளுக்கு 2 ரூபா 2 அணா கொடுத்துச் சிட்டுப்பெற்றுக் கொண்டு மைசூர் போகும் புகைவண்டியில் ஏறினோம். முறைபே அரக்கோணத்திலும் ரணிகுந்தத்திலும் இதற்கி ஏறிவண்டிய வண்டியில் ஏறிக்கொண்டோம். சென்னையிலிருந்து வடக்கே போகப் போக நாம் தமிழ்நாடு கடந்து தெலுங்கு நாட்டுட் செல்லுகின்றோம் என்பதை வண்டியிலுள்ள பிரயாணிகளே உணர்த்தினர். தமிழ் தெரிந்தவர்களினதும் தமிழ் பேசுகின்றவர்களினதும் தொகை குறைந்து குறைந்து எந்நிலை எல்லாம் தெலுங்கு மயமாய் மாறிவிட்டது. கிறிது நூரத்துள் அவர்களது பாஷை எமது காதுகளைப் புரிகக்கச் செய்துவிட்டது. நாம் பேசுவதை அவர்கள் விளக்குமுடியாமலும் அவர்கள் பேசுவதை நாம் விளக்குமுடியாமலுமிருந்த எமது நிலைமிகவும் கடினமானதே. உண்மையில் நாம் இருபகுதியும் 'வாய் பேசக்கூடிய' ஊமைகளாயிருத்தோமென்றே சொல்லுதல் வேண்டும். தமிழோ ஆங்கிலமோ தெரிந்தவர்களைத் தேடி அடைந்து நாம் போகும் வழியிலுள்ள பிரதான இடங்களின் வரலாறுகளையும் அங்குள்ள விசேஷங்களையும் விசாரித்தறிவதில் எமது பொழுதைப் போக்கினோம்.

12 மணியளவில் திருக்காளத்தியை அடைந்தோம். புகைவண்டி நிலையத்திலே

ருந்து கூப்பிடு நூரத்தில் ஒரு பெரிய குன்று. குன்றின் அடியில் ஒரு பக்கத்தில் விளைந்து பாயும் பொன்முகலியாறு. மறு பக்கத்தில் பெரியவோர் சிவாலயமும் அதைச் சுற்றிலும் கடைகளும் கடைவீதிகளும். கோடைகாலமானபடியால் ஆற்றில் அதிக நீர் இருக்கவில்லை. எனினும் இருந்த நீர் மிகவும் தூயதாகவும் நெளிவாகவுமிருந்தது. எமக்குப் பிரயாணத்தில் ஏற்பட்ட சளைப்புத் திரும்புவரை அப் பொன்முகலியாற்றில் நன்றாக ஸ்நானஞ் செய்தோம். இதைவனுக்குத் திருமுழுக்குச் செய்யும் பொருட்டுக் கண்ணப்பநாயனார் தினமும் தம் திருவாயால் நீர் முகந்துகொண்டு போனது அவ்வாற்றிலிருந்தன்றோ! அத்தகைய பெருமைவாய்ந்த ஆற்றன்றோ அப் பொன்முகலியாறு!

ஸ்நானம் முடிந்ததும் சிழுவள்ள ஆலயம் ஆராதனை முடிந்து கதவு அடைக்கப் பட்டிருந்தபடியால் குன்றின் மேலுள்ள குடுமித் தேவனாகக் கும்பிடும் பொருட்டுக் குன்றின் மேலேறினோம். வழக்கமான வழியை அறியாது புதுவழி கொண்டு குன்றின் உச்சியை அடைந்தோம். அங்கு இரு சிறு ஆலயங்களிருக்கின்றன. ஒன்றனுள் குடுமித்தேவன் சொன்பபும் சிவலிங்கமும் மற்றதனுள் கண்ணப்ப நாயனாது சிலை உருளும் காணப்படுகின்றன. இக்குடுமித்தேவனே கண்ணப்ப நாயனாரைப் பூசிக்கப்பட்டவரென்று புராணம் கூறும். குடுமித்தேவனாரையும் கண்ணப்பனாரையும் தரிசித்துக் கொண்டு வாலாபக்கங்களிலுமுள்ள இயற்கை வளப்பை அங்குன்றின் உச்சியிலிருந்தே கூர்ந்து நோக்கினோம். குன்றின் அடியிலுள்ள சிவாலயமும் அதனைச் சுற்றிலுமுள்ள கடைகள், கடைவீதிகளும் அண்மையில் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் அழகிய ஆறும் வெண்மை நிறைந்த மண்மேற்பாயும் அவ்வாற்றின் முத்தனைய தெளிந்த நீர் சூரியனுடைய கிரணங்கள் பட்டுப் பொன்னென மின்னும் பொலிவும் எம் புறக் கண்களை மாத்கிரமன்றி அகக் கண்களையுங் கவர்ந்தன. இக்குன்றுக்கு நாலா

[தொடர்ச்சி 14-ம் பக்கம் பார்க்க]

வெங்கதிரோன் !

M. Thambimuttu

‘பால்போல் வெளுத்திருக்கும் வேண்ணிலாவே’ என்றபடி

வெண்ணெயென்று சுழிபுள்ளை வெங்கதிரோ -

சுற்று

வேண்டாத போந்தவர்கள் விணர்தாரே.

இம்மைமயிலும் மறுமையிலும் செங்கதிரோ - உன்
உன்மையதனை காண்மறவேன் கற்கதிரே.

நின்பெருமை கான்பகரச் செங்கதிரே - என்
என்பருகம் பாய்ந்ததே அன்புதிரே.

சீதாவி தாமனித்தோர் செங்கதிரோ - செழுந்
ஆதவனும் நின்பெருமை அநியாப்போலும்.

அவ்வண்ணம் ஆடுமென்றால் அழற்கதிரே -

அவர்

அடிமாலும் ஆர்க்கிருக்கார் அவாவினாலே.

தன்மதிதன் சே. திதனைத், தழற்கதிரே -

தாழ்த்து

உன்னிடமே பெற்றதென்ற தன்மைமயினே.

[13-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி]

பச்சுக்களிலும் சிறிது சேய்மைமயிற் பல
பெரிய குன்றுகளிருக்கின்றன. கறுத்துப்
பருத்த அக்குன்றுகளின்மேல் கயித்து
படிந்த நீல மேகங்களும் பொற்கம்பிகள்
போன்று அம் மேகங்களை ஊடறுத்துச்
செல்லும் சூரிய கிரணங்களும் எல்லாம்
ஒருங்குசேர்ந்து திருக்காளத்தியின் இய
நகை வனப்பைச் செழிப்புறச் செய்கின்
றன. கண்ணப்பர் வேட்டையாடின காடு
கள் எங்கிருக்குமோவென்று காண்பக்கமும்
பார்த்தோம். ஒருபக்கத்திலாவது அடர்ந்த
காடுகள் எம் கண்ணுக்கெட்டிலிவை. ஒரு
கால் மக்கள் குடியேற அவைகள் அழிந்து
விட்டனபோலுமென்று கருதினோம்.

காளத்தியிலிருந்து திரும்பும்போது
‘பன்னில’ பிரயாணஞ் செய்தோம். கோ
டைகாலமானபடியாலோ என்னவோ வழியி
றுள்ள இடங்களெல்லாம் நீர்வளமின்றி
நிலவளங்குன்றிச் காணப்பட்டன.

உன்னுற்றல் கனிதரித்த உலகநாதன் - ஓர்
யின்னவாற்றல் போதுமென்றே யிறைபணித்தான்.

சதாவிவனின் சடையிடத்துச் சுடர்பரப்ப - பாதி
மதியதே போதுமென்றும் செங்கதிரே.

உன்பெருமை தானுணர்ந்தச் செங்கதிரே - ஓர்
அன்பருள்ளம் போதுமோதான் அங்கதிரே.

எம்மலர்பால் நீபுரியும் கண்ணகளை - காண்
இம்மட்டென் றளவிடுதல் இயலுமாமோ.

உள்ளிருளில் காமழ்த்தும் உன்மைகண்டு - புற
கள்ளிருளை நீக்காலை சோதித்தாய்.

பன்னிலிட்டு காணனால் செங்கதிரே - உன்
ஒன்றிய உதயமாத உவந்திவேண்டி.

காவியிலுன்ன னுதயமலைக்கண்டு கொண்டால் -

உயர்

கையாய பதிலையராம் காணவேண்டாம்.

உலகிலுள்ள பல்லுயிர்க்குள் சக்திபற்றி - வேறு
இவ்வென்று இன்றறித்தேன் செங்கதிரே.

ஆதலாற் போலுமுனைச் செங்கதிரே - நிவர்
நாதனம் நோத்தரிப்பர் கடவுளென்று.

தினமுமுனைச் சிந்துயிர்கள் பூம்புடன் - சுற்றி
கணம்பண்ண வல்லாருதல் கருத்துடைத்து.

அனாதகோடி நோய்களெமை அணுகிபாத -

அப்பால்

நின்றதுதரம் தரத்தமேலின் செங்கதிரோ.

மலையார் மிகவிழுவில்கெண்டு மலையுயேது -

மற்ற

மன்னுகோடி சேவன், பயிர், பச்சையேது.

கன்றுகன்று என்னுரைத்தேன் செங்கதிரே - சீ
இன்றுபோல் என்மயிரு வெங்கதிரே.

சமூக முன்னேற்றம்

A. S. Edwin Rajah, L. M. C.

தலைவரே! சகோதரர்களே,

உலக சக்கரம் வெகு வேகமாய்ச் சுழல்கின்றது, பழையன கழிந்தன, புதியன புழுந்தன. சுயாதீனம் மறைந்தது; அடிமைத்தனம் தலையாட்டுகின்றது. எங்கும் கூக்குரல், எங்கும் சண்டை. இக்கஷ்டமான நேரத்தில் உங்களது நோக்கம் என்னே?

இன்றைய உலகநிலை மிகவும் கவலைக் கிடமானதாய் இருக்கின்றது. நாகரீகம் படைத்தவர்களென்று தம்மை யெண்ணிக் கொண்டிருந்த ஐரோப்பிய நாட்டினர் அநாகரீகமாய் யுத்தப் படுகுழியில் வீழ்ந்து தளிக்கின்ற நேரத்திலே! ஏழைச்சனங்கள் பசிப்பினியால் வாடும் நேரத்திலே! இந்திய தேசத்தலைவர்களும், சகேத உணர்ச்சி கொண்ட மறு இலங்கை வீரர்களும் சுதந்தரத்துக்காகச் சிதைச்சாலை செல்லும் காலத்திலே!!! நாம் ஒருவரைக் கவலையும் இன்றி, ஒருவரின் உணர்ச்சியுமற்று இருத்தல் முறையா?

எமது நாடு வறமையால் வாடுகின்றது. குறுகிய தேசியம் தலைவர்களிடையிற் புருந்ததினால், அவை எம் நாட்டின் வளர்ச்சியைச் சிதைக்கின்றன. பெரும் பான்மையோர்க்கிடையிலும், சிறுபான்மையோர்க்கிடையிலும், பிழையான அபிப்பிராயங்களும் அவநம்பிக்கைகளும் வளர்நிறை போல் வளர்ந்துகொண்டு வருகின்றன. இவைகள் ஒருபுறம் இருக்க எம் கிராமங்களிலும் நகரங்களிலும் மானிடர் குடிசைக்கெடுக்கும் குடிசைக் குடித்து மாண்டு போகின்றார்கள். ஒற்றுமையின்மை, சாதி வேற்றுமை, வகுப்புவாதம், மார்க்க பேதங்கள் எமது நாட்டின் வளர்ச்சிக்கு முட்டிக்கட்டையாக இருந்து வருகின்றன.

சகோதரர்களே! எமது நாட்டின் வளர்ச்சிக்குத் தடையாக இருந்துவரும், இக்கெட்ட பழக்கவழக்கங்களை அறவே ஒழிக்க முன்வர வேண்டும். உங்கள் நாட்டுக்குத் தொண்டாற்றுவதே நீங்கள் செய்யக்கூடிய சிறந்த கடமை. வாலிபர்களே! சூடுள்ள இரத்தம் உடலில் ஓடும் நேரம் இதுவே. நீங்கள் வாலிபர்களாய் இருக்கும் பொழுது பலத்த காரியங்களைச் செய்ய முன்வர வேண்டும். சாதிவேற்றுமை, வகுப்புவாதம், மார்க்கபேதம் அறவே அற்றுப்போகச் செய்யவேண்டும். இவைகளுக்குச் சாமணி அடிக்க முன்வர வேண்டும். சகோதரத்தவம், சமத்துவம் முதலியவற்றைத் தைப்பிடிக்க வேண்டும். எமது வளர்ச்சிக்குத் தடையாய் இருக்கும் கிட்டங்களை முறித்தெறிய வேண்டும். கமத்தொழில் விருத்தி, கைத்தொழில் விருத்தி, கல்வி முறையில் மாற்றம் எமது முன்னேற்றத்துக்கு அவசியமாய் இருக்கின்றன. இவைகளை நாம் பெறுவதற்கு நம் தலைவர்களை நாம் ஏவியிடவேண்டும்.

கடைசியாய்ச் சகோதரர்களே! எமது நாட்டின் சகோதரிகளுக்கும், எமது நாட்டு முன்னேற்ற வேலையில் பங்குபெற இடம் கொடுபடல் வேண்டும். அவர்கள் வீடுகளில் அடைபட்டுப் பின்னேகள் பெறும் இயங்கிரங்களாய் மாத்திரம் இராமல் அவர்கள் சுயாதீனம் பெற்றுத் தேசிய முன்னேற்றத்துக்காக உழைக்கத் தருணம் கொடுபடல்வேண்டும். பல்லவம் நிறைந்த சுதந்தர நாட்டினராக வாழ விரும்பி எல்லோருக்கும் வந்தனம் செய்கின்றேன்.

[சிலநாட்களுக்கு முன் வாஸிப சமூக சேவைச் சங்கம் நடத்திய சமயோசிதப் பேச்சுப் - போட்டியில் (Extemporé Speech Competition) முதற் பரிசு வாங்கி நின்ற சொற்பொழிவு. (ப.,)]

துண்டு துணுக்குகள்

“பல்காரம்”

பெண்ணைச் பொண்ணையேடு சம்பந்தப்பட்டுள்ள மனம், மேற்றோலோடு சம்பந்தப்பட்டுள்ள கொட்டைப் பாகைப் போன்றதாம். பாக்கு முற்றா வரைபில் அகணுள்ளிருக்கும் இரசத்தினாலேயே அது மேற்றோலோடு ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும். காலக்கிரமத்தில் அந்த ரசம் வற்றிப் போனால் பாக்கு “குடி குடி” என்று ஆகிச் சத்தம் கேட்கும். அதுபோலப் பெண்ணைச் பொண்ணையாகிற இரசம் வற்றிப் போனால் மனிதனுக்கு முக்கியுண்டாகும்.

—புரீபரமஹம்ஸர்

* * *

கூரிய விவேகமே கித்திய பொறுமை
—Michaelangelo.

* * *

ஏற்ற காலம் அருகும் பொழுது ஆயத்தமாயிருத்தலே சித்தியுமாம் வாழ்க்கையின் பாமாகசியம்.

—Baconfield.

* * *

நங்கள் பழக்க வழக்கங்களைக் காரியப்படுத்திய பின்பே, பழக்க வழக்கங்கள் எங்களைக் காரியப் படுத்துகின்றன.

—Dryden.

* * *

நங்களின் மகிமை வாய்ந்த கடமை செய்வையில் வருவனவற்றை மழுங்கிய தன்மையில் எதிர்பார்ப்பதல்ல. நிகழ்காலத்தில் வெகு அண்மையில் நடக்க விரும்பதைச் செவ்வனே பண்படுத்த முயல்வதே.

—Carlyle.

* * *

இல்லறத்தி லீடுபடுவது நல்லது. நல்லிலாளை மனையாகக் கொண்டால் சந்தோஷகரமாய் வாழலாம். அன்றைல், அல்லாத இல்லாளை மனையாகக்கொண்டால் தத்துவ ஞானியாக விளங்கலாம்.

—Socrates

ஒருவர் ஆனந்த மாசம் (honey moon) என்பது பதினைந்து நாட்கள் கொண்ட ஓர் காலவெள்ளை பெண்ணு அறை கூவி வாத்தஞ் செய்கின்றார்.

ஒருமனிதன் பதினான்கு வருஷங்க ளாகத் தனிக் காட்டில் தவளு செய்து நீர் மேல் நடக்கும் சக்தியைப் பெற்றான். இதை யடைத்ததற்கு வெகு சந்தோஷப் பட்டு, அவன் தன் குருவினிடம் சென்று “ஸ்வாமி! ஸ்வாமி! நான் நீர்மேல் நடக் கக் கூடிய கித்தியைப் பெற்றிருக்கிறேன்” என்றான். அதைக் கேட்ட குருவானவர் “சே, பதினான்கு வருஷங்களாக நீ தவம் செய்ததின் பலன் இதுதானா? உண்மையில் நீ ஒரு தம்பிபிதான் சம்பாதித்திருக்கிறாய். பதினான்கு வருஷங்களாகச் செய்த பிரயத்தனத்தால் நீ நிறைவேற்றக் கூடிய ஒரு காரியத்தை, சாதாரண ஜனங் கள் ஓடக்காரனுக்கு ஒரு தம்பிபி கொ தேடிச் செய்து விடுகின்றனர்” என்றார்.

—புரீ பரமஹம்ஸர்.

* * *

வழக்கறிஞர் சூற்றவாளியைப் பார்த்து “உன் முகத்தைப் பார்த்தால் நீ ஒரு கழுதை போலிருக்கிறதே”

சூற்றவாளி: ஏன் என் முகம் உமது முகத்தைப் பிரதியிழிக்கும் கண்ணடியார்

—புரூஸ்பார்ட்டன்

* * *

எதிர்ப்பைக் கண்டு அஞ்சாதே. காற்றாடி காற்றுலாக்கில் உயர எழுவதில்லை; அதை எதிர்த்தே உயர எழுகிறது. இதை நினைவு கூர்.

—Hamilton.

ஒவ்வொருவனும் தன் வாயைத் திறக் குமுன், புத்திசாஷிதான்.

—“அயோத்”

* * *

அற்புதத்து ஆண்டவன் அளித்த வரமே அகம்பாவம். —புரூஸ்பார்ட்டன்.

PRINTED AT THE THIRUMAKAL PRESS, CHENNAI.